

Berømmelse! Der er sagt, at det er ikke saa ganstke let at afgjøre, om en saadan Gjengivelse kan betragtes som en Kopi eller ikke, og om de Forandringer fra Originalen, der ere foretagne, ere væsentlige eller ikke. Jeg skal indrømme, at der ikke er nogen ringe Vanstfeligbed forbundet dermed, men jeg troer dog ikke, at den er saa stor, som Udvalget har forestillet sig, og jeg skal i denne Henseende fremhæve, at der gives mange andre vanstfelige Forhold, hvor Dommerne ligesom i dette Tilfælde ere nødsagede til at støtte sig til Ekson, Erklæringer eller Betænkninger af Andre, uden dog derfor ganstke at være priisgivne til saadanne Erklæringer eller uden at kunne underkaste dem en grundig Prøvelse; men fordi der er Vanstfeligbeder forbundne med Gjennemførelsen af en saadan Lovbestemmelse, fordi der kan gives Tilfælde, hvor den ikke kan give Kunstneren al den Beshyttelse, som han kunde ønske, og som kunde tilkomme ham, derfor troer jeg dog ikke, at man skal gaae til den modsatte Yderlighed: slet ingen Bestemmelse at give. Naar der er blevet sagt, at ingen Kunstner hidtil er gaaet for nær, saaledes at Noget har kopieret hans Arbeide uden hans Samtykke, saa er dette vistnok sandt, men det har sin Grund i, at der har været en almindelig Erkjendelse af, at det var noget Urigtigt, en almindelig Forestilling om, at det var Noget, man ikke burde gjøre, og efterat der er forelagt det Forslag: at optage en Bestemmelse derom i en Lov, saa stiller Forholdet sig ganstke anderledes. Den Kunstner, der tidligere har betragtet det som urigtigt at kopiere en Andens Arbeide, vil ikke, efterat en saadan Lovbestemmelse har været forelagt og er bleven forkastet, og efterat der er opstillet som Motiv dertil, at det er ubesøiet at tillægge Kunstneren en saadan Beshyttelse, fordi Enhver, der har Talent og kan sætte Noget til af sit Eget, maa være berettiget til at kopiere en Andens Arbeide, — eller man kan ikke længere vente, at Kunstneren, saaledes som hidtil, skulde afholde sig derfra, eller at Riebhavere til et Kunstværk skulde afholde sig fra at opfordre Kunstnere dertil. Jeg troer derfor, at vi maae lægge megen Vægt paa, at § 1 bliver staaende i den Form, hvori den oprindelig var foreslaet af Regeringen,

og som vi have gjenoptaget den i vort Endringsforslag. — Den ærede Ordfører udhævede, at det Udtryk: „Ingen maa til Salg eftergjøre et originalt Maleri“, skulde gjøre det saa overmaade let at omgaae Bestemmelsen, og at den paa Grund deraf ikke vilde faae nogen Betydning; men dette troer jeg dog virkelig ikke; det kan vel tænkes, at der kan gives et bedre og skarper Udtryk, men det, der er brugt, forekommer mig dog at være tilstrækkeligt. Det er ganstke vist, at Bestemmelsen kan omgaaes, men det vil dog ikke være Tilfældet i en saadan Grad, at det kan have nogen stor Betydning, og det vil kun kunne ske saaledes, at Omgaaelsen vil fremtræde saa tydeligt for Enhver, at ingen ærefjær Kunstner vil briste sig til at gaae den Vej, og ingen ærefjær Mand vil opfordre nogen Anden til at gjøre det. — Det andet Forslag, som ser Medlemmer, til hvilke jeg hører, have stillet, gaaer ud paa en Forandring i § 5. Jeg maa beklage, at der paa Grund af den ærede Indenrigsministers Upasseligbed ikke har været Leilighed for os til at konferere med ham derom, ellers skulde jeg idetmindste have taget mig den Frihed at henvende mig til ham i saa Henseende, men jeg skal nu tillade mig at fremsøre de Grunde, der have bevæget os til at stille dette Forslag. Et Medlem af Udvalget har allerede stillet Forslag om at udelade den sidste Undtagelse, der findes i § 5 Lit. c; hvis jeg forstod den ærede Ordfører ret, har han heller intet Væsentligt imod, at den udgaaer, og dette forekommer de ser Medlemmer, til hvilke jeg hører, at være ganstke nødvendigt, idet der under Navn af „Samlinger af Afbildninger, der ere bestemte til praktisk Brug“ kan udgives, jeg kunde fristes til at sige, hvad det skal være, ligesom ogsaa Tilladelsen til Gjengivelse som Illustrationer i trykte Bøger og Blade kan benyttes i overordentlig vid Udstrækning. Jeg skal eksempelvis nævne et Værk, som jeg i disse Dage har seet omkring i Bogladerne, indeholdende en heel Suite af Albrecht Dürers Træsniit, ledsaget af en Text, der baade i Kvantitet og i Kvalitet er aldeles underordnet, hvorimod Bildebærerne ere Hovedsagen, og dette Værk vilde selv om det var en Gjengivelse af en nulevende Kunstners Arbeide, uden Videre kunne udgaae,